

גליון # 4

וועד למען קדושת השבת

ארגון מוקדש לעורר על קדושת השבת, שעל ידי שמירת השבת נזכה לביאת המשיח, כדאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי אלמלא משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלין. (שבת קי"ח ע"ב), בב"א
חודש טבת תש"נ לפ"ק

כל ברכאן דלעילא ותתא ביומא שביעאה תליין, השבת הוא המשפיע כל הטובות והברכות של ימי החול הבאים אחריה

הקדמה – מאמר ג'

אמנם באמת מדוע נצרך לצורך נסים דוקא תפלה בלב, והוא, משום שבראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, דבריאת העולם הי' בדיבור, דבעשרה מאמרות נברא העולם, ובראשית נמי מאמר הוא (ר"ה ל"ב. ועי' ערבי נחל בראשית דרוש א' ודרוש ג' שמציין לעיין בפרדס שע"ב פ"ג שמאמר זה הוא סוד המחשבה עיי"ש), ולכן אין ביכולת תפלה בדיבור לשנות הטבע, ולכן הוצרך לעשות הדבר במחשבה.

ומעתה מובן מדוע בשבת רפואה קרובה לבא, כיון דאי אפשר להתפלל על החולה בדיבור, דאין זועקין בשבת, אם כן הרי תפלתו על רפואת החולה הוא רק במחשבה, ולכן ישועתו קרובה יותר. וזהו שאמרו, שבת הוא מלזעוק, דאין זועקין בפה על רפואת החולה, ולכן ישועה קרובה לבא כנ"ל.

ורבי מאיר הוסיף, יכולה היא שתרחם, הרי"ף מפרש דיכולה היא שבת שבזכותה תרחם. הנראה לבאר בהקדם המובא בטור (סימן רפ"א) הא דתיקנו לומר בתפלת שחרית דשבת, ישמח משה במתנת חלקו, כשהיו אבותינו במצרים וראה משה כובד השיעבוד שהכבידו עליהם, ביקש מפרעה שיתן להם יום אחד בשבוע שינוחו בו, ונתנו לו ובחר ביום השביעי, וכאשר נצטוו על יום השבת שמח משה שבחר בו, וזהו ישמח משה במתנת חלקו עד כאן. (ועיין עוד בסידור האריז"ל על ישמח משה במתנת חלקו, ועיין כתר שם טוב ח"ב צ"ו ע"א).

יש לפרש דכוונה עמוקה הי' בזה שבחר משה רבינו לבני ישראל בשמירת השבת עוד קודם צאתם ממצרים, על פי המובא בישמח משה פרשת אחרי (ד"ה עוד ביאור) לבאר מאמרם ז"ל (ברכות י'). אהא דחזקי' שאמר לו לישעי' צו לביתך כי מת אתה ולא תחי' וגו', אמר לי' מאי כולי האי, אמר לו משום דלא עסקת בפרי' ורבי'. הכוונה שבתחלה עלה במחשבה לברוא את העולם בדין וראה שאין העולם מתקיים עמד ושיתף במדת הרחמים, נמצא דהתנהגות מדת הרחמים אינו רק משום קיום העולם, ומי שאינו עוסק במצוה זו הרי אינו חושש לקיום העולם, דלא תוהו בראה וכו', נמצא נשאר עומד על תחלת המחשבה ע"ש, מבואר מדבריו דמי שעוסק בקיום העולם זוכה שהקדוש ברוך הוא ידונו במדת הרחמים.

באור החיים הקדוש פרשת בראשית (על הפסוק כי בו שבת) דמה שאמר הכתוב, בעשרת הדברות, כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ, כי בשעת הבריאה לא ברא ה' כח בעולם זולת לעמוד ששת ימים, לטעם הנודע לו וגם ידוע ליודעי ח"ן ונתחכם ה' וברא יום אחד הוא ידוע לה', ובו ביום חוזר ה' ומשפיע נפש לעולם שיעור המקיים עוד ששת ימים, וזולת זה היום הי' העולם חרב בגמר ששת ימים וחוזר לתוהו ובוהו, ובאמצעות שבת העולם העומד וכו'. (ועיין עוד באר מים חיים פרשת בראשית בד"ה נודע, ועיין עוד ערבי נחל בראשית דרוש ה').

הידוע שמיום ברוא אלקים אדם, לא חסר מעולם דבר המעמיד, צדיק יסוד עולם שהוא שומר שבת, כי אדם שומר שבת הי', ואחריו קם שת בנו כי הוא הי' צדיק גמור, ואחריו כמה צדיקים, וכשזה נופל כבר בא השמש שומר שבת מתושלח וכו', נח, שם, אברהם וכו', ומשם לא פסקה שמירת שבת מישראל, ואפילו במצרים היו שומרי שבתות כמאמרם ז"ל, ופירש בזה מאמרם כל המקדש וכו' ואומר ויכולו וכו' נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית ע"כ, כי להיות שהשבת הוא מקיים העולם כל הששת ימים, ואחר עבור ששת ימים יבא שבת אחרת ויחיייהו ויקיימהו עוד ששה ימים אחרים, ומציאות השבת בעולם הוא קיומו שמקיים אותו, כי אם אין מקיימים שבת אין שבת וכו' ע"ש.

סיכום הדבר דקיום העולם אי אפשר רק על ידי שמירת שבת, כי השבת הוא קיום ששת ימי החול, וללא קיום השבת חוזר העולם לתוהו ובוהו, מעתה מי ששומר שבת כהלכתו הרי הוא עוסק בקיום העולם, דעל ידי זה יש קיום להעולם על ששת ימי החול, וממילא בדין הוא שיתעורר עליו מדת הרחמים, להתברך בברכאין דלעילא ותתא.

(המשך אי"ה בגליון הבא)

וועד למען קדושת השבת